

Molimo pa tudi za tiste nesrečne ljudi, ki Kristusu in njegovi sveti Materi nasprotujejo. Tako bomo najbolj podobni svojemu Kralju, čigar prva beseda na lesu svetega križa je bila: »Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo!« Ko bi ti ljudje samo malo vedeli, kam bodo s svojim brezverstvom svet zapeljali, nikdar bi se ne bili podali na pot brezverstva.

Jar. Hloušek-Jožef Gruden:

O vrabcu z odstriženim jezičkom.

Že dolgo je tega, kar sta živela v čedni hišici konci vasi starček in starka.

Neki dan je sedel starček pred hišo, pa je videl, kako se je krokar zagnal za vrabcem. Vravec je vreščal, krokar je bil vanj s perotmi in zdaj zdaj bi ga bil razkljuval. Starček je pograbil krepelce, odpodil krokarja, vrabca pa nesel v hišo in zaprl v kletko.

Vravec je bil v hiši rad, in kadar mu je starček natrosil zrnja, je veselo zibal. Privadil se je starčka, ki mu je vsako jutro odprl kletko. Vravec je frkal po hiši in po dvorišču in zletel v kletko samo tedaj, kadar je zagledal mačko. Starček in starka sta imela ptička rada.

Njima nasproti je pa stanovala neprijazna, nevoščljiva ženska. Ni privoščila vrabčku, da se mu pri starčku tako dobro godi, pa tudi starčku in starki je zavidala veselje, ki sta ga imela z vrabcem.

Nekoč sta šla starček in starka na semenj in je bil vravec sam doma. Soseda je sušila na dvorišču seme. Ko je stopila za nekaj časa v vežo, je priletel vravec in nekaj semena pozobal. Čez čas se je sosedka vrnila in vpila: »Kdo mi je ukradel seme?«

Vrabček je priletel in povedal: »Jaz sem ga nekaj pozobal. Mislil sem, da si ga meni nasula.«

Toda sosedka je kričala, da ona ne bo živila takšne zanikarne družine. Pograbila je škarje in hotela

vrabčku odstriči glavo. Pa se je morda spomnila, da bi bilo to vendar prekruto, in mu je odstrigla samo jeziček. »Da ne boš več hodil v škodo,« je pristavila. Ubogi vrabček je hripavo vreščal od bolečine in ves prestrašen odletel, da sam ni vedel, kam.

Starec in starka sta se vrnila s sejma in brž pogledala, kje je vrabček. Iskala sta ga in povpraševala in tedaj so jima dobri ljudje povedali, kaj je naredila hudobna soseda. Vsa žalostna sta šla v hišo in čakala, če se vrabček vendarle vrne. Sklenila sta pa, da ga pojmeta iskat, če ga skoraj ne bo.

Dolgo sta hodila in koder sta šla, sta klicala: »Kje si, vrabček naš ljubi?«

In zaslišala sta tenak glasek: »Tukaj sem, tukaj sem! Kako pa je vama, kako pa je vama?«

»Nama je dobro,« je rekel starček, »ali si res ti naš vrabček? Kako še govoriš, ko ti je soseda jeziček odstrigla?«

»O, pa mi je zopet zrasel. Stopita v hišo, vem da sta trudna in lačna.«

Mož in žena sta se začudila, kako to, da ima vrabček svoj domek, pa sta šla za njim. In glejte: tu je vrt, gredice polne dišečih cvetic in lična hišica. Vrabček je že stal med vrati in ju lepo vabil noter.

Ko sta stopila v hišo, ju je pozdravila vrabulja in mladi vrabčki in so ju povabili, naj sedeta. Potlej so nanosili dobrih jedil in ju silili, naj bi vzela. Po

večerji so vrabčki zaigrali in zaplesali in starčkoma je tako hitro minil čas, da sama nista vedela kdaj, in bila je noč. Vrabčja družina ju tudi v noči ni zapustila. Postlali so jima, da sta spala kakor doma.

Zjutraj sta se zahvalila starček in starka za pogostitev in sta že hotela oditi proti domu. A vrabec je prosil, naj vzameta še to in ono za spomin. Vrabčki so privlekli dve skrinji, eno večjo in eno manjšo. Vrabec jima je ponudil: »Vzemita, katero hočeta, pa kmalu spet pridita.«

Nekaj časa sta se starček in starka branila, toda ker vrabec le ni odnehal, sta vzela manjšo skrinjo, češ da jo bosta laglje nosila. Potlej so se ločili. Prijela sta stara dva skrinjo vsak na enem koncu pa krenila domov.

Doma sta večkrat veselo pripovedovala, kako se vrabcu imenitno godi in kako lep dom ima, a za skrinjo se nista zmenila. Starec jo je postavil takrat kar za peč. Neki dan sta se pa spomnila in skrinjo odprla, pa kako sta se začudila! Bilo je notri toliko zlata in srebra, da jima je vid jemalo.

Soseda je pritekla, kaj se je zgodilo. Povedala sta, kako jima je vrabec postregel in kaj vse dal.

Soseda je bila iz nevoščljivosti vsa iz sebe, da ju je doletela taka sreča, pa si je oddehnila: »No, dovolj trapasta sta bila, da sta vzela manjšo skrinjo! Če bi bilo dano meni na izbiro, bi pač vzela večjo.«

Ponoči še spati ni mogla in je mislila samo na to, kako bi tudi sama prišla do takega bogastva. Še na misel ji ni prišlo, kako je nekdanj vrabcu odstrigla jeziček, pa je šla, da bi poiskala vrabčev dom.

Vrabec jo je gostoljubno sprejel, jo pogostil a ko se je naposled odpravljala na pot, je naročil vrabčkom, naj tudi nji prineso skrinji. Hudobna soseda je popadla večjo in odšla hitro iz hiše. Še zahvalila se ni, tako je hitela.

Težko je nosila, ker je bila sama, in zdelo se ji je, da je skrinja postajala zmeraj težja. Prilezla je domov brez sape in kar padla na skrinjo ter privzdignila pokrov. In veste, kaj je bilo notri? Samo kamenje.